

NOM DE L'ACTIVITAT: Aiguille Dibona (3131 m) – via del nan i via normal

Data: 26 i 27 Setembre 2009

Lloc: Alps (França), Massís dels Ecrins, Aiguille Dibona

Participants - Socis: Martí Boleda, Cristina Roquet

- **No socis:** Pablo

Tipus d'activitat: Escalada

Explicació, observacions, comentaris...

Pugem a bon ritme els 1200 metres de desnivell que separen el fons de la vall on deixem el cotxe (a les Étages, poc abans del poble de La Bélarde) del refugi du Soreiller, al peu de l'agulla. En dues hores hi som. En un primer moment el camí puja fent ziga-zagues que ens fan guanyar alçada ràpidament en un terreny de fort pendent, per decantar-se cap a l'est cap al fons d'un torrent que creuem. Aquest torrent davalla en una vall estreta que progressivament es va eixamplant a mesura que guanyem alçada. Ben aviat veiem al fons de la vall el perfil estilitzat de l'agulla i el refugi al seu peu. Travessem una gran extensió amb poc pendent, i finalment remuntem la darrera pendent, més llarga del que sembla a primer cop d'ull, a base de nombroses ziga-zagues altre cop.

El refugi, durant el període en què no és guardat com és el cas d'aquest cap de setmana, té una vintena de places (i no quaranta com indica la seva web), i el nombre d'habitants per aquest disabte en dobla ben bé la seva capacitat. Cap problema, la gent es reparteix entre el menjador i el terra de l'habitació. Uns francesos fan una petita enquesta entre els presents per veure si hi haurà gaire gent a la via que volen fer (la mateixa que nosaltres) I sembla ser que no serem multitud. Perfecte!

A diferència d'altres cims mítics dels Alps, la cara sud n'és la cara més temible, on discorren les vies més dures. El cim va ser atacat per primer cop el 1913 per un guia que li va donar el nom, tot vorejant-la per l'oest fins arribar a una bretxa al peu de l'aresta nord, menys ferotge, on una escalada fàcil durant uns 60 metres porta al cim. Per arribar a l'aresta, s'hi pot anar caminant voltejant la Dibona per l'Oest, però des de fa uns pocs anys hi ha una altra opció:més entretinguda: escalar per la cara Est de la Dibona la voie du nain; via on a cada reunió us hi trobareu un simpàtic nan, d'aquí el nom de la via. Aquesta via acaba ben a prop de la bretxa on comença l'aresta Nord, la qual cosa permet fer el cim d'una manera divertida, còmoda i fàcil tot fent la volta a la Dibona, ja que es puja a la bretxa on s'inicia la via normal escalant la cara est, es baixa primer rapelant l'aresta nord (un sol ràpel si tenim dues cordes de 50 m) i després caminant vorejant l'agulla pel seu vessant oest.

Explicació, observacions, comentaris...

Des del refugi, per arribar al peu de la voie du Nain cal contornejar tota la cara sud de la Dibona en direcció Est, fins arribar al peu d'un esperó que té a la dreta un diedre marcat. La nostra via comença a la dreta d'aquest diedre, un spit ben visible sobre una placa tumbada a uns 6 metres del terra ens indica l'inici de la via.

Sortim del refugi a les 8h i arribem a les 8h45 a peu de via, preparem el material i som a punt just en el moment en què la llum del sol il·lumina tota la cara est on ens disposem a escalar.

La via del nan té 5 llargs, ben equipats. El primer llarg (IV+) és una placa tumbada que puja en diagonal cap a l'esquerra, seguint la línia més fàcil, el darrer pas just abans de la reunió és un petit flanqueig delicat (d'aquells en què t'enrecordes que els francesos de vegades són una mica avars amb la graduació). El segon llarg puja recte amunt, amb un pas vertical de IV+, i acaba cap a la dreta. El tercer i quart llarg són ben fàcils (III+), i el cinquè puja primer recte amunt per un diedre tumbat, i després es desvia cap a l'esquerre en direcció a la bretxa dels Clochetons Gunneng, el cim bífid que ens separa de la Dibona.

Sortint de la via del nan, que ens ha deixat a la bretxa dels Clochetons, baixem uns pocs metres, flanquejem els Clochetons per la base i ja som a la R0 de l'aresta Nord, on comença realment la via normal.

El primer llarg és un diedre fàcil, tumbat, d'uns 20 metres, a la sortida del qual arribem a la R1, equipat amb algun que altre pitó. Si treiem el cap a la dreta veiem l'imponent paret SW, que cau a plomb. El segon llarg puja en diagonal cap a l'esquerra, seguint unes fisures que faciliten l'escalada, també trobarem algun pitó espars. La R2 està a uns 10 metres del cim, on hi arribem cadascun per separat, assegurant-nos des de la R2 i amb un friend intermig, d'aquells de "per si les mosques".

Feina feta! Però tot baixant al cotxe ja em barrina pel cap la idea de tomar la propera temporada a fer una via a la impressionant cara Sud de la dibona, la via Berthet-Boell-Stofer darrerament força popular entre els catalans que puguen per aquestes contrades.

Fotos: <http://bloc.clubalpi.com/2009/10/aiguille-dibona-3131-m-massif-des.html>